

Tako dekle mu govori, —	Rad slušam . . Dé mi lovec star:
Pod vdarci lipa že ječi;	„Srnjak je ves neumen,
Ima povelje to drvar,	Če rojena mu mlada stvar, --
Ne sme mu drugo biti mar . . .	Tako je — ljubosumen!“

Stanko Ilovčan.

Slovenische Kriegs- und Soldatenlieder. Aus Kunst- und Volksdichtung ins Deutsche übertragen von Dr. Rudolf von Andrejka. Laibach, 1916. Verlag der „Katoliška Bukvarna“. V. 8°. 67 str. + 17 slik. Eleg. broš. 3. K.

Razkošno opremljena knjiga, kakršnih naši založniki tudi v boljših časih niso spravili mnogo na knjižni trg. S to antologijo prevodov je pl. Andrejka hotel dokumentirati, „wie sich im slovenischen Volke die ererbte Treue zur Dynastie und die Liebe zum Vaterlande in organischer Harmonie im Laufe der Jahrhunderte entwickelt haben und jene festen Grundlagen nationaler Kultur bilden, die im gegenwärtigen Weltbrande ihre Feuerprobe bestanden haben“. — Zbirka obsega 14 umetnih in 12 narodnih pesmi. Vodnikovo „Brambovsko dobro voljo“, prepesnitev Collinove „Wehrmannslust“, čitamo še enkrat v precej prostem prevodu. Vzporedimo n. pr. znano 3. kitico:

Drava čigava je?	Unseres Draustroms Well,
Soča čigava je?	unserer Soča Quell
Jih bomo varvali,	bleiben doch unversehlrt —
kdo jih če pit?	kommt nur herbei!

Kaj je ostalo od teh tako značilnih, krepkih Vodnikovih verzov v prevodu? Še manj smo zadovoljni s Prešernovo „Soldaško“, „das kernige, wegen seiner markigen Sprache schwierig zu übersetzende „Soldatenlied“, kakor pravi prevajatelj v v predgovoru. Zakaj je verz „Dopolnil sem devetnajst let“ spremenil v „Schon hab' ich achtzehn Jahre voll“, sam Bog ve; kdo bi slutil v nekam čudnem verz „Stets wechselnd seines Hauses Tür“ krasoto Prešernovega „Domà povsod, domà nikir“? — Koseskega „Vojaška“ naj pokaže tudi v prevodu onim „šolnikom“, ki so se zadnje čase po nepotrebnem spotikali ob nji, da je ta slavospev junaštva in poguma kakor nalašč ustvarjen za sedanjo mladino. O prevodu samem bi bilo to in ono pripomniti, n. pr. o tistih tekočih rimah izvirnika ob zaključkih posameznih kitic, o vsebini tretje kitice itd., toda vemo, da Koseskega umeti ni vedno lahka stvar, še težja ga prevajati. — Andrejkov prevod „Soči“ je Zvonovim bralcem že znan iz letošnje marčeve številke, ki ga je ponatisnila vzporedno s Funtkovim, ter nadkriljuje seveda Pregljev poskus v „Adria-Klänge“ (Görz 1907, 43—45). Iz Gregorčiča so uvrščeni v zbirko še sledeči prevodi: Cesarski razglas, Dekletova molitev, Za dom med bojni grom, Vojakove neveste poroka, Odlikovanje. Iz S. Jenkovih pesmi sta ponemčeni „Pred odhodom“ in „Naprej“; iz R. Maistrovih poezij sta uspela prevoda „Rožmarin“ in „Krvavo solnce“. „Balada o Čožotih“ je med redkimi Aškerčevimi pesnitvami zadnjih let njegovega ustvarjanja, v kateri še utriplje pesnikova krepka mladeniška sila; v prevodu ni izgubila svoje lepote. — Drugi del obsega narodne pesmi; izvirno besedilo in napeve za večino prevodov najdeš v Maroltovi zbirki Slov. narodnih pesmi. V podrobnosti prevodov se ne spuščam, ker bi lahko nastala iz tega daljša razprava. — Iv. Grafenauer je dodal življenjepisne podatke o pesnikih, ki so našli mesto v zbirki. Domači umetniki so knjigo okrasili z manjšim in večjim umevanjem, z boljšim in slabšim okusom. Kazalke na razne strani pod slikami motijo in so nepotrebne.

Dr. J. Š.